

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 206
Бања Лука, 30.01.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиље В. Ј. из Б. Л., коју заступају Р. и М. П., адвокати из Б. Л., против тужене ЈОДП ЖТП из Д. ЖТП из Б. Л., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број Гж-273/04 од 13.06.2006. године, на сједници одржаној 30.01.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број П-2792/99 од 30.12.2003. године одбијен је тужбени захтјев тужиље В. Ј. из Б. Л. којим је тражила да јој тужена накнади нематеријалну штету у износу од 30.000,00 КМ са законском затезном каматом од доношења пресуде под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број Гж-273/04 од 13.06.2006. године жалба тужиље је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужиља ревизијом добија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се “обје нижестепене пресуде преиначе и удовољи њеном тужбеном захтјеву”.

Тужена је у одговору на ревизију тужиља оспорила наводе ревизије и предложила да се иста одбије.

Ревизија није основана.

У тужби тужиља захтјевом тражи да јој тужена накнади нематеријалну штету у износу од 30.000,00 КМ са законском затезном каматом, настале у жељезничкој несрећи која се догодила дана 1.2.1996. године на прелазу преко жељезничке пруге Б. Л. – Д. (Улица... која иде према Предузећу И. у Б. Л.) којом приликом је задобила тешке тјелесне повреде у виду прелома костију лобање и контузије можданог ткива.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да је тужиља у вријеме штетног догађаја – жељезничке несреће дана 1.2.1996. године била запослена у Предузећу Н. с. из Б. Л., која се тога дана око 15,00 часова путничким возом враћала кући у Улицу..... у Б. Л. Да је тужиља код наведеног прелаза преко жељезничке пруге силазећи низ степенице вагона покушала изаћи из њега док је жељезничка композиција успорила кретање али није стала, при чему је пала задобивши повреде главе, након чега је радник тужене задужен за контролу жељезничког прелаза Б. Ђ. смјестио у путничко возило којим је пребачана у болницу у Б. Л. гдје јој је пружена лекарска помоћ. Да су тога дана око 16,30 часова службена лица Министарства..... Р. С., ЦСБ Б. Л. извршили увиђај на лицу мјеста и сачинили службену забиљешку у којој су константовали да је тужиља повријеђена, као и мјесто гдје су затечени трагови „локве крви покривени снијегом“ уз коју (службену забиљешку) су приложене информативне изјаве Б. Ђ. радника тужене на пружном пријелазу гдје је дошло до жељезничке несреће и Г. Ј. која се у вријеме штетног догађаја налазила у возу иза тужиље, а која је након пада тужиље повукла ручну кочницу у возу услед чега се жељезничка композиција зауставила на удаљености око 200 до 500 м од лица мјеста. Према писменом налазу лекара вјештака Др. З. А. од 13.2.2003. године, тужиља је у штетном догађају задобила тешке тјелесне повреде у виду прелома костију лобање и контузије мозга а крварењем у možданом ткиву од којих је дуже вријеме лијечена у болници у Б. Л. на одјелима неурохирургије, неурологије и физијатрије. Ове повреде код тужиље су имале за посљедицу умањења животне активности од 50% због жаришног оштећења мозга са болнички евидентираним последицама психоорганиског синдрома, потврђен налазима неуролога и психолога, при чему јој је потребан стални лијечнички надзор уз свакодневно узимање лијекова.

Код оваквог стања чињеница нижестепени судови закључују да је до штетног догађаја дошло искључиво радњама тужиље која није сачекала да се жељезничка композиција (воз) заустави код прелаза преко жељезничке пруге Улице..... која води према Предузећу И. у Б. Л., него је излазећи из њега пала на асфалтну подлогу услед чега је задобила тешке тјелесне повреде за које тражи накнаду нематеријалне штете, а што су нижестепени судови утврдили на основу изјава датих од стране очевидаца штетног догађаја, Г. Ј. и Б. Ђ. које су истога дана дали исказе у информативном саслушању од стране службених лица ЦСБ Б. Л., за које налазе да су вјеродостојни у односу на исказе које су ови дали пред првостепеним судом у својству свједока а након што је протекло више од 6 година од штетног догађаја. Стога су нижестепени судови позивом на одредбу чл. 177. став 2. и 684. Закона о облигационим односима судили тако што су одбили тужбени захтјев тужиље.

Схватања нижестепених судова су правилна.

Према одредби чл. 177. ст.2. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и “Службени гласник Републике Српске” број 17/93 и 3/96, у даљем тексту: ЗОО), имаца опасне ствари који за штету насталу у вези са опасном ствари, трећим лицима одговара по начелу

објективне одговорности – дакле, без обзира на кривњу (чл. 154. ст.2. ЗОО) а ослобађа се одговорности, ако докаже да је штета настала искључиво радњом оштећеног, коју он није могао предвидјети и чије последице није могао избјећи или отклонити.

Како су нижестепени судови на основу резултатаведеног поступка утврдили, да је у конкретном случају до жељезничке несреће у којој је тужила задобила тешке тјелесне повреде у предјелу главе, дошло управо због њенго излажења из жељезничког вагона у вријеме када је жељезничка композиција била у успореном кретању, те како у таквим околностима тужена није могла предвидјети да ће тужила предузети радњу изласка из жељезничког вагона који је био у кретању, то су и по схватању овог суда, наступиле околности које у смислу наведене одредбе чл. 177. ст.2. ЗОО, тужену као имаоца жељезничког вагона која је по својим својствима приликом његове употребе опасну ствар, ослобађају од одговорности за насталу штету.

Тужила у ревизији указује: 1. да су нижестепени судови погрешно оцијенили исказе свједока Г. Ј. и Б. Ђ., које судови погрешно интерпретирају и 2. да су нижестепени судови као доказ узели исказе које су наведени свједоци дали на записник код Министарства... РС, ЦСБ Б. Л., а које су информативне изјаве и као такве нису „сврстане као доказ по одредбама Закона о парничном поступку“.

Први ревизиони приговор се односи на оцјену изведених доказа и правилност утврђеног чињеничног стања у другостепеној пресуди, што у смислу одредби чл. 240. ст. 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник Републике Српске” број 58/03 до 63/07, у даљем тексту: ЗПП) ревизијом се не може побијати.

Ни други ревизиони приговор није основан из разлога, што су нижестепени судови исказе свједока Г. Ј. и Б. Ђ., саслушане код првостепеног суда, оцијенили и у вези са информативним изјавама које су ови свједоци дали пред органом Министарства... РС, који су вршили увиђај након наведене жељезничке несреће, и у склопу са другим изведеним доказима, поклонили вјеру исказу ових свједока које су дали у информативним изјавама пред наведеним органом Министарства... РС након обављеног увиђаја на лицу мјеста, за које су нижестепени судови дали разлоге зашто су оваквим исказима наведених свједока поклонили вјеру а не исказима ових свједока који су дали током трајања поступка код првостепеног суда након више од 6 година од настанка жељезничке несреће.

Поред наведеног треба рећи да ЗПП прописује: да је свака странка дужна да докаже чињенице на којима заснива свој захтјев (чл. 123. ст.1.); да су странке дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтјеве и да изведу доказе којима се утврђују те чињенице (чл.7. ст.1) а у члану 130, прописано је вршење увиђаја, као доказ у члану 132. прибављање исправе као доказа, у члану 137. саслушање свједока као доказа и у члану 147. саслушање вјештака као

доказа, дакле ЗПП полази од регулисања начина извођења наведених доказа, па према томе ЗПП не ограничава извођење и других доказа на којима странке заснивају своје захтјеве.

Приговор ревизије да се тужена као превозник путника у критично вријеме „понашала неорганизовано и неодговорно јер да је заустављање воза искључиво зависило од машиновође воза на регистрованом стајалишту“, такође се односе на правилност утврђеног чињеничног стања, што у смислу одредбе чл. 240. став 2. ЗПП није ревизијски разлог.

Нижестепене пресуде немају, према томе, недостатака на које ревизија тужиље указује (нарочито да су неправилно примјене одредбе члана 7. и 8. ЗПП, због чега су нижестепене пресуде нејасне, неразумне и противрјечне) односно на које овај суд пази по службеној дужности. Доследно томе ревизија тужиље је одбијена као неоснована (чл. 248. у вези са чл. 241. ЗПП).

Предсједник вијећа
Биљана Томић